

Coach in beeld ... Marc Duncker

op dit moment in opleiding tot **Vakmanschap (EQA-Senior Practitioner)**
leeftijd **50 jaar**
woonplaats **Amstelveen**

Als kind was ik fan van voetbal. Maar ik had last van wagenziekte en voor wedstrijden moesten we lange busritten maken. Uit praktisch oogpunt dacht ik: dan ga ik wel tennissen. Eenmaal begonnen, was ik er niet meer weg te slaan. Hele dagen spendeerde ik op de tennisbaan.

Ik ben een “net-niet-tennisser” geworden. Ik was niet goed genoeg voor de top. Om eerlijk te zijn ontbrak het mij ook aan het lef en de verantwoordelijkheid om er volledig voor te gaan. Tegen alle grote jongens heb ik gespeeld: Haarhuis, Eltingh, Krajicek, maar ik heb er nooit van kunnen winnen. Wat mij altijd gefascineerd heeft is de vraag hoe het kon dat ik 's middags in een finale zo slecht speelde en 's avonds op mijn oude vertrouwde club alle ballen raak sloeg?

Ik had niet de ambitie om beginnelingen tennisles te geven. Toch heb ik de A-opleiding tot tennisleraar gevolgd. Aansluitend ook de B- en de C- opleiding, waarbij de C- voor ‘coach’ stond. De toenmalige bondscoach Stanley Franker vroeg of ik bij hem in het Jong Oranje Centrum stage kwam lopen. Ik draaide mee in het geven van training op het allerhoogste niveau. Als broekie

mocht ik mee als *travelling coach* op internationale tennistoernooien. Ik regelde alles voor de speler.

Vanuit die positie ben ik verder gegaan in de functie van bondstrainer en later als regiocoach van noord-oost Nederland. Elke vereniging uit de regio leverde hun beste talenten tussen de 8 tot 16 jaar en aan hen gaf ik onder andere bondstraining.

Na een aantal jaar merkte ik dat ik tegen de uniformiteit binnen de organisatie aan liep. De begeleiding van alle kinderen werd steeds meer bepaald van bovenaf. Vanaf 12 jaar werd een handje vol kinderen geselecteerd voor het LOOT (Landelijk Overleg Onderwijs en Topsport) programma. Een aangepast schoolprogramma waarbij kinderen 2 keer per dag trainen. Voor die selectie werd er puur naar de top 8 van de ranglijst gekeken. Ik begeleidde een jongen die toentertijd op nummer 36 stond en daarmee niet in aanmerking kwam. Maar ik zag zo veel potentie in hem: er gebeurde iets als hij speelde. Ik heb echt moeten vechten om hem mee te krijgen. Anderhalf jaar later was hij nummer 2 van Nederland in de categorie tot 14 jaar. Het feit dat die jongen uiteindelijk naar Jong

Oranje mocht, deed stiekem iets met mijn ego. De tenniswereld gaf me een schouderklopje en dat vond ik toentertijd nog belangrijk. Tegelijkertijd zag ik ook wat de druk en de spanning met de kinderen op zulk hoog niveau doen.

Wat ik miste was het kijken naar het potentieel van elk individu. Daarom sprak de filosofie van de Coaching Academy International mij enorm aan. Op de Basisdag ontdekte ik dat ik tot zover vooral een adviseur was in plaats van een coach. Nu ben ik twee jaar verder. Ik zit in het eerste jaar van Vakmanschap en heb Jungiaanse Fundering I, Teamontwikkeling I en II inmiddels op zak.

Ik ben gedreven en heb een echte sportmentaliteit. Dat zit me soms ook in de weg omdat ik te snel wil gaan. Toch heb ik door de opleiding veel meer rust als mens en als coach. Ik weet beter wat van mijzelf is en wat van de ander. Daardoor is de relatie met mijn kinderen en vriendin ook verbeterd. Wat ik doe en zeg is echt van mijzelf. Daar geloof ik in. Daar sta ik achter.

Bij het Vakmanschap programma hoort een ODC-test, waarin je talenten, potentie en schaduwenkanten zichtbaar worden. Bij mij kwam er naar voren dat

“ Nu kan ik mijn eigen instrument inzetten en vandaaruit pas echt begeleiden en coachen.

ik meer mijn eigen domein mag pakken. In al die jaren heb ik de hele wereld over gereisd met allerlei tennistalent. Het draaide daarbij altijd om de ander en ik maakte die ander ook belangrijk. Ik voel nu sterk dat ik mijn eigen koers wil varen.

Momenteel heb ik twee bedrijven: *Breakpoint Tennis*, waarbij we clubtrainingen, clinics en tenniskampen verzorgen in Nederland en Spanje, en *Breakpoint Coaching* waar we individuele- en teamcoaching aanbieden. De komende jaren wil ik samen met mijn collega Jelle ook specifiek coaching gaan verzorgen voor de tenniscoaches en tennissers op het hoogste niveau.

In de tenniswereld ben ik altijd een soort waarnemer geweest, zowel toen ik zelf speelde als ook bij het trainen van kinderen en prof-tennissers. Ik ben niet in staat geweest mijn visie te delen over de gekozen manier van trainen en begeleiden. Nu kan ik dat wel.

Tenniscoaches zijn merendeel gefocust op het spel van de speler maar de persoonlijke ontwikkeling blijft daarbij – in mijn ogen – te veel achter. Bij internationale wedstrijden mogen coaches de tennisbaan opkomen tijdens een wedstrijd. Een coach begint zijn verhaal op

de speler af te vuren terwijl ik zie dat hij om te beginnen geen verbinding heeft met zijn speler. Uiteindelijk staat zo'n coach vanuit zijn eigen emotie te schreeuwen tegen de speler, die daarna nog zijn of haar wedstrijd moet uitspelen. De komende 10 jaar willen wij verandering brengen in de manier van coachen in het Nederlandse Tennis. We vliegen het hoog aan zodat het effect uiteindelijk bij de individuele speler voelbaar is en tot wasdom komt.

Op mijn website staat: “Het gaat voor mij om de mens achter de tennisser.” Die zin past meer en meer bij hoe ik kijk en wat ik doe. Een aantal jaar geleden begeleidde ik een jong talent. Als hij zich vrij voelde dan liet hij enorme veelzijdigheid zien. De tegenstander had daar niets op terug. Maar als hij in zijn angst schoot, gingen de deuren dicht en dan deed hij altijd één ding: zo hard mogelijk de bal van zich afslaan. Ik zag het keer op keer gebeuren maar het lukte mij niet om dat met hem te doorbreken.

Als ik nu een speler punten zie verliezen denk ik: tja, dat had anders gemoegen maar wat maakt nu dat het diegene niet lukt? Wat zit er in de weg? Daar wil ik met die speler over in gesprek. Naar mijn idee bereik ik met het delen

van mijn waarnemingen veel meer dan met het delen van mijn oordelen. Als ik deel wat mij opvalt, kan er bewustzijn ontstaan bij de speler. “O doe ik dat zo?” En met doorvragen komen we er bijvoorbeeld achter wat maakt dat iemand in het heetst van de strijd de bal steeds uitslaat. “Ik ben eigenlijk zo bang om dat punt te spelen dat ik het uit de wegga en de bal van mij af sla.” Vanuit dat bewustzijn kunnen we iets fundamenteels veranderen zodat diegene de volgende keer de rally ontspannen durft aan te gaan.

Als mijn speler vroeger won, won ik ook. Dat voelt niet meer zo, ik vereenzelvig mij niet meer met de ander. Tijdens een wedstrijd heb ik zelf niets te verliezen, maar ik ben wel heel betrokken bij de speler. Voorheen was ik vooral een megaliefhebber van de sport. Nu kan ik mijn eigen instrument inzetten en vandaaruit pas echt begeleiden en coachen.

Het is mijn wens om de jonge coaches van nu eerder in te laten zien wie ze zijn, wat ze zelf meenemen in het spel, en hoe het is om uit verwondering naar het potentieel van de ander te kijken. Want dan kan er een prachtig spel ontstaan! ♦